

Antón Riveiro

A fotografía completa

María, deixa de chorar, tes que asumir a miña morte, pensa nos orientais que fan da vida unha preparación para ela, unha obra de arte, pois iso, unha obra de arte é o que quero que fagas comigo, agora que xa estou sen roupa e con case setenta anos, fai o favor de non te laiar e colle a cámara, que temos que completar a fotografía, non sexas parva, fica sempre con esa fermosa lembranza do día que nos coñecemos naquela exposición parisiense, pouco antes de morrer o ditador, lembras, eu sen saber que aqueles corpos espidos, que exhibían unha accidentada xeografía de engurras e a carne flácida da súa ancianidade, eran obra túa, retratos en branco e negro, case do tamaño desas persoas que insinuaban a precipitación febril duns desexos torpes e finxidos cuxa beleza eu non lograba captar, só dei en ver a fermosura, coma se fose un misterio barroco, cando observaba a resignada melancolía dos ollos vidrosos dunha muller case centenaria, que sostíña na súa man dereita a fotografía antiga na que se podía ver un home e unha muller mozos totalmente espidos, e achegáchesteme, coa cámara na man, para me dicir que aquela era a túa bisavoa, e eu non sabía se te referías á muller centenaria ou á moza da foto pequena, e dixéchesme que se trataba da mesma persoa e que o mozo espido era o teu bisavó, un mestre anarquista da segunda república, paseado polos falanxistas por lles aprender aos rapaces adiantadas prácticas de sexo nas aulas, e cando souben que ti eras a autora das fotografías sentín un arrepío inmenso porque, para alguén que imparte clases de arte coñecer persoalmente a unha artista que xa tiña entradas nos libros de texto, resultaba algo impactante, e o mellor foi cando comezaches a me falar co engado sensual desa voz mentres eu percibía nas fotografías unha insoportable voluptuosidade que ía alén do carnal, e non había na sala ninguén máis ca nós e eses seres lonxevos que nos miraban coa feroz rixidez dos seus corpos, suspensos nun anacronismo canso, e preguntáchesme se me gustaban as fotos e enredáchesme nese silencio artístico até me propores posar para ti, si, alí na sala, e eu, que pensaba que era unha broma, fun recuando, coma se as túas palabras me vencesen e batín coas costas na parede branca, xusto a par da fotografía dun octoxenario que empoleiraba a súa pirola cunha ilusión moza, e pedíchesme que me espise, e eu, que nunca desexara a ningunha muller, non sabería explicar exactamente cómo o peso dun desexo cobizoso caeu sobre min e arrastrou un aceno aquiescente, si, María, porque xusto nese intre dei en me espir cunha sorte de pracer apurado, deixando en cada prenda un prexuízo e a ansia de que moito antes de me desfacer da roupa ti xa me espiras, e sentín cada disparo da cámara coma unha caricia, estaba excitadísima, na túa voz nadaba a disciplina libre da sedución e pouco a pouco fun notando como a pel das costas se me apegaba a parede cun imán poderoso, e axiña fiquei nunha das túas obras e a xente deu en entrar na sala, pero eu só miraba para ti, desexándote lobamente e recibindo cada disparo da cámara coma unha caricia estremecida, ti, só ti importabas, non a xente que me miraba cunha mestura de admiración e cómico abraio, aceptando o meu corpo espido coma un engadido orixinal ao teu traballo artístico; mesmo sentín a respiración ruminante dun home que me tocou case co seu alento crítico, mais na sala só existiamos nolas dúas, estimuladas pola extravagancia e un desexo compulsivo que se represou no meu peito até que chegaron os periodistas e, daquela, pousaches a cámara sobre a miña roupa espallada no chan e achegácheste a min e deches en me bicar o corpo todo cunha larpeira cobiza que me puxo a pel en carne viva e me descubriu unha sexualidade tardía, múltiple, asumida cun pracer feroz que se prolongaría trinta anos nos que fomos libres, amándonos e gozando de todos os praceres cunha furiosa intensidade, en lugares tan peregrinos coma igrexas, colexios, praias ou museos, mais confeso que neste tempo, logo de me ter deitado con rapaces, vellos e mulleres de todas as razas, endexamais sentín no corpo un arrepío tan contundente coma o do día que nos coñecemos, cando coa fotografía me tocaches o interior da alma, si, ese foi o mellor, e aquí está a foto dese día inesquecible, lembras, meu amor, e agora, que xa estou espida, espílete antes de que veñan as enfermeiras e me vexan aquí, esmagada contra a brancura desta parede fría e con esta foto antiga na man, veña, dispara, completa a fotografía.